

La validació juvenil i la Kings League

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **IVÁN GARCÍA**

Parlem de *validació masculina* per definir la necessitat que pateixen algunes dones de trobar l'aprovació en la mirada dels homes. Per sentir-se valorades o acceptades, s'adeqüen a les normes i a les expectatives masculines, i hi subordinen els desitjos i les necessitats pròpies per ser complaents. El feminisme, naturalment, assenyalava aquesta cerca de validació com una de les diverses formes d'opressió i de domini del patriarcat, i convidava a alliberar-se'n. És possible que puguem pensar també en una mena de validació juvenil? En una cerca d'aprovació, potser no tan opressiva ni dominant, però igualment subjugadora, per part d'alguns adults en la mirada de la mainada i del jovent en general? En la cerca d'una mena d'OK, boomer que no sigui condescendent ni sarcàstic, sinó que digui alguna cosa com: d'acord, persona gran, el remolí d'aquests temps tan accelerats no t'ha acabat de passar per damunt i encara entens el món, no estàs obsolet del tot. Hi penso en els dies posteriors a la celebració de la final de la Kings League, aquesta lligueta de futbol 7 que s'han empescat Gerard Piqué i Ibai Llanos amb la complicitat d'una colla de *streamers*, i a propòsit del desmesurat rebombori que ha provocat en els mitjans de comunicació convencionals. La cobertura mediàtica d'aquest espectacle adreçat a mainada i a adolescents és sorprenent, i molts dels comentaris que ha suscitat costen d'entendre si no és que es busca justament projectar la imatge de ser una persona que, per sobre de tot, no vol semblar antiquada. La dinàmica de l'espectacle és coneguda: una barreja d'esport, de programa de telerealtà i de videojocs, amb la finalitat de captar l'atenció de l'espectador com més estona millor, a fi de col·locar-hi tanta publicitat com es pugui. Res, per tant, que no hàgim vist a la teleporqueria dels darrers vint anys, amb la novetat que, de moment, tot això passa en una plataforma més o menys recent, a Twitch, i que ha connectat amb un públic que ha perdut l'hàbit de mirar televisió en

els canals de difusió habituals. La Kings League, podríem dir parafrasejant Clausewitz, és una mera continuació de la teleporqueria per altres mitjans. Sorprenen molt, doncs, les aproximacions entusiastes al fenomen, la presentació elogiosa de la KL com una mena de finestra cap a les formes de consum audiovisual del futur. Llevat que aquestes alabances busquin només aquesta mirada aprovatòria de la mainada per part d'uns adults una mica desconcertats i que es resisteixen a quedar exclosos d'aquest suposat futur que ve.

Però, agrada als adolescents, això de la Kings League? El diumenge de la final de la KL vaig tenir un dinar familiar. Entre nebots i nebotes segons hi havia una dotzena de mainades entre els dotze i els disset anys. És cert que això és sociologia amb esparnyes i no és representatiu de res, però ni un dels nebots havia seguit la KL i a tots els semblava una parida majúscula. Per tornar al començament: pot ser que igual com passa amb la validació masculina, que busca l'aprovació d'un arquetip masculí que rarament coincideix, afortunadament, amb els homes de carn i ossos que correm pel món, la validació juvenil busqui la validació d'uns joves que són en bona part una construcció dels *boomers* i que realment no existeixen? A veure si ens trobarem amb uns adults que per connectar amb el jovent els acabaran provocant *cringe*, per dir-ho a la seva manera.

